

**ŽELEJMO VAM
BLAJŽENE**

**VÜZENSKE
SVETKE!**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 24. marca 2016 ☀ Leto XXVI, št. 12

PAVLOVA PLAKETA PORABSKOMI HARMONIKARI

15. marciuša se vsi Madžari med Karpatami pa zvün nji spominajo na revolucijo pa bojno za slobaudnost v lejtaj 1848/49. Na té dén má šegau Skupščina Železne županije prejkdati priznanja tistim lidam, šteri so dosta napravili za svojo krajino.

Na letošnjom županijskom svetki v Kulturnom domi v Celldömölki se je zbralo sploj dosta lüdi, štere je oprvin pozdravo župan varaša *László Fehér*. Svetešnji guč je emo parlamentarni poslanec krajine *Péter Ágh*, šteri se je spomino na vse tiste batrivne lüdi z naše županije, šteri so se pred 168 lejtami bíli za vogrsko slobaudnost. Takši moremo prej v naši cajtaj tó ostati pa naprej pelati svojo domovino, je eške tapravo.

Po kračišom kulturnom programi (s plesom, igranjom pa recitacijo) je predsednik županijske skupščine *László Majthényi* začno prejkdavati priznanja za delo v novinarstvu pa šaulstvu, v kulturi pa zdravstvu, v socialni pa športi ino pri mladini pa narodnostaj.

Predsednik je prejkdau pet »Pavlovi plaket« ranč tak, štere so med drugimi dobili dva plesna koreografa pa edna leranca. Tau válo pa je leko prejkvzeu lokalni zgodovinar *dr. Endre Simon* tó, šteri je mauž od *Judite Pavel*, čéri *Avgusta Pavla*. Tak so se spominali na 130. oblejtnico narodjenja

Nagrajenec Laci Korpič (s prave) s Pavlovov plaketov pa predlagatelom Martinom Ropošom

Med velko publiko je pri Juditi Pavel sejdo nagrajenec, mauž *dr. Endre Simon*

prekmurskoga polihistra pa na 30 lejt Pavlovi plaket, štero domoznansko priznanje je do tega mau prejkvzelo več kak dvajsti Porabski Slovencev.

Leta 2016 si je tau válo zaslüžo harmonikar *Laci Korpič*, šteri se je začno včiti na fude igrati z 12 lejtami. Na začetki 1970-i lejt ga je prosila pokojna *Irena Barber*, aj na harmoniko sprevaaja slovenske pesmarce. Zavolo toga je v več lejtaj dojpsiso 150 porabski ljudski pesmi z nautlinami, štere so ma zaspejvale domanje ženske. Leta 1975 je napravo svoj erični petčlanski ljudski ansambel, s šterim je sprevaajo ženski kvartet. Gor so staučili na dosta mejstaj na Madžarskom pa v Sloveniji, depa eške v drugi rosagaj tó. S svojim ansamblom pa z ženskami so gorvzeli več plošč pa kaset, folklorno skupino svoje rojstne vesi, Sakalauvec je fudaš sprevaajo osem lejt.

Laci Korpič zavolo zdravdja že dugo ne nastopa, pred par lejtami pa je dosta lidam vesel-dje napravo, gda je v Slovenskom domi donk gorstaupo z ženskami. Porabskoga harmonikara je za Pavlovo plaket predlagala Državna slovenska samouprava, tomi pa se je pridružila Zveza Slovencev ranč tak. V imeni novin Porabje gratulejramo nagrajenci, šteri si je s svojim glasbenim delom zaslüžo tau priznanje.

BOŽI SLUŽABNIK, KI JE BIU V PORABJI DOMA

Telko lüdi je veuka dvorana Generalnoga konzulata RS v Monoštri že dolgo nej vidla. Pozvali so je Zveza Slovencev na Madžarskem pa generalni konzul *dr. Boris Jesih*, ka bi jim s pomočjauv generalnoga vikara Püšpekije Murska Sobota *Lojzeta Kozara mlajšoga* nutpokazali knige nekdešnjoga odranskoga plebanoša *Lojzeta (Alojzija) Kozara starejšoga*. Zakoj djenau v Monoštri? Pred par lejtami je začnila Župnija Odranci vödati zbrana dela dühovnikapisatela, lani je na svejklost prišla šesta kniga z naslovom »V Porabju doma«. V etoj najdemo tresti kračiši pripovejsti, štere so povezane s Porabjom pa njegovimi lidami, z lejtami Alojzija Kozara na Vogrskom ali pa z zgodovino Slovencev na Madžarskom. Knigo so že nutpokazali lani na srejudi decembra v Odranci, zdaj je na red prišo Monošter.

Zbrane lidi je oprvin pozdravo *dr. Boris Jesih*, šteri je tapravo, ka je vsikdar svetek, gda edna nauva kniga vöpride. Sploj pa če je od Porabja piso človek, šteri je biu krščen na Gorenjom Siniki; šteri je čüto s Porabjom, s slovenskim narodom; šteri je biu veuki humanist pa čüto znamenje maternoga gezika v cerkvi, ki se gnesneden zgübla v Porabji.

Predstavitev knige so s svojim štiriglasnim spejvanjom poplepšali člani MePZ *Avzug Pavel* z Gorenjoga Sinika, šteri so zbranim pripelali porabske ljudske pesmi. Po tistom je rejč prejkzeu generalni vikar, odranski plebanoš *Lojze Kozar mlajši*, šteri je ovak nečak (unokaöccse) pokojnoga pisatela nauvi knjig o Porabji. Že na začetki svoje predstavitve je z veseljdjom oznano, ka so Alojzija Kozara lani decembra razglasili za Božoga služabnika. Tau pomeni, ka se je začno proces njegve beatifikacije, posvečanja za blajženoga pa sledik svetnika. (Zvün njega mamu Prekmurci in Porabci

Božoga služabnika *Danijela Halasa*.)

Kak je govornik tapravo, so se Alojzij Kozar narodili v Martinji pod Srebrnim brejgom leta 1910, krščeni so bili v

Knjigo V Porabju doma je nupokazo Lojze Kozar, mlajši, generalni vikar na soboški püšpekiji (na sredini); pauleg njega na pravom kraji generalni konzul dr. Boris Jesih, na levjom kraji sekretarka Slovenske zveze Gyöngyi Bajzek

staroj gorenjesinčarskoj cerkvi. Cejli žitek so bili hvaležni sinčarskomi plebanoši *Janoši*

V Kermedini se je eške gnesništerni spominajo, kak so se s piciklinom vozili k svetoj

*En tau publike, med njauv člani Mešanoga pevskoga zboru *Avzug Pavel* z Gorenjoga Senika, šteri so spejvali na predstavitvi knjige*

Kühari, ka so gordržali njini krstilni kamen. Kisnejši odranski dühovnik so na Sinik ojdli k meši pa k prvomi prečičšavanji. Gda se je grajnca zaprla, so na gimnazijo ojdli v Mursko Soboto pa na Ptuj, za dühovnika so je posvetili v Maribori leta 1936. Pri njinoj nauvoj meši pri Svetoj Ani na Boreči se je zbralo kauli deset gezero lüdi.

Življenjska paut je je pelala dalje: od Trbovelj ino Hrastnika blüzi Ljubljane prejk Brežic na rovačkoj grajnici končno do prekmurskoga Törnišča.

meši.

Po drugoj bojni so prišli (po par mejscej v Veliki Polani) v Odrance, gde so ostali do smrti leta 1999. Njina naloga je bila postaviti cerkev, ka se jim je prišikalo tö. Aktivni so bili v kulturi: pelali so pevski zbor, včili igrati na harmonium, malali so. Sploj dosta knjig so napisali, doj so obrnauili madžarske pesmi *Avzug Pavla* v slovenski gezik. Bili so urednik letopisa *Stopinje* pa glasila *Poti k Bogu*.

Naslov nauvi knjig je »V Porabju doma«. So bili Alojzij

Kozar v Porabji rejsan doma? - se spitava *Lojze Kozar mlajši*. Pokojni odranski dühovnik so bili sploj dobri padaš sinčarskoga plebanoša *Janoša Kühara*, dosta sta si pisala. Večkrat sta vküper prišla, če rejsan je bila grajnca sigurno zaprejta. Alojzij Kozar so radi ojdli v Slovensko ves, gde so v kapejli slüžili slovensko sveto mešo. V molitvi so dostakrat prosili, ka aj bi se slovenski gezik gordržo v Porabji. Od té male krajine so vnaugo pisali v svoji knjigaj: o dvej dečkaj na grajnici, šteriva sta šla po mrtveča nosila (»Takšen prag«), o Veroniki, štera se v Franciji spomina na domanjo rabsko dolino (»Pajkova mreža«) pa o žmetni časaj po prvoj svetovnoj bojni, gda se je oblast na gausti menila (»Materina ruta«). Najlepši spomenik je pa vendar roman »Licenciat *Janez*«, šteri se godi v Porabji za cajta bitke (csata) s Törki v Monoštri.

Nauve knige »V Porabju doma« so raztalane na pet talov, v šteraj so pisanja, ki so že vöprišla v drugi knjigaj, kalendaraj. V osmi pripovejstaj prvoga tala »Iz otroštva« avtor dojspiše spomine na mlašeča lejta, kak sta na priliko z babicov na veliko soboto ojdla na Gorenji Senik. Leko preštemo več veseli, ali celau smejšni pripovejsti tö (»Anuška in trije fantje«).

Drügi tau z imenom »Ob rekah babilonskih« spomina na cajte, gda so bili Alojzij Kozar kak dühovnik »vözagnani« v Hosszúperesztég pa Kermedin med drügov svetovnov bojnov. Leko preštemo žalostne pripovejsti o konci bojne, gda so Rusi prihajali, domanjo lüstvo pa je dühovnika prosilo, aj ostanajo, vej se zavolo gezika ležej pogučijo z »osvoboditelami«. Leko preštemo, kak so gospaud Kozar ruskomi sodaki dali vöro, pa se tak rejšili smrti.

Tretji tau, »Življenje ob meji« ranč tak guči od žmetni cajtov diktature, tau pa po drugoj

bojni, gda so vnauge Slovence vöodpelali ali so sami odišli. Kak je *Lojze Kozar mlajši* povödo, so njegovi stric poznali žmetni žitek Slovencev, pa je občüdovali, ka so donk gorostali. Poglavje »Turški škorenj« nas pela nazaj v zgodovini v cajte, gda so v našoj krajini Törki robili, gda se je godila erična bitka pri Varaši. Slejdnji, peti tau (»O Porabju in Porabcih«) največ pripovejda od »stebra Porabski Slovencev« *Janoša Kühara*, depa dosta je pisanja o domanji Slovencaj ranč tak. Alojzij Kozar so pisali zatok, ka aj bi v Ljubljani nej meli zaprejti oči, ka bi spoznali, kak živé lüstvo v Porabji.

Knige »V Porabju doma« so napisane v slovenskoj knjižnoj rejči, donk pa so tau knjige za Porabske Slovence ranč tak. Ta mala skupnost je prej vrejdná občüdovanja, ka go »nikša toča ne more na nikoj djati« - je pravo generalni vikar *Lojze Kozar mlajši*. »Stali ste in stogite« - je eške cujdaupazelo, ka bi Slovenec dale Slovenec austro. »Gospaud Alojzij Kozar, šteri so rejsan bili 'v Porabju doma', pa nas gledajo z Očetove iže, kama mi vsi ščemo priti« - je zaključo govornik.

Gosti sta se za lejpo predstavitev zavalila predsednik Zveze Slovencev *Jože Hirnök* in generalni konzul *dr. Boris Jesih*, gorenjesinčarska Slovenka *Vera Gašpar* pa se je na pokojnoga gospauda Kozara spominala kak na človeka veukoga srcá.

Predsednik Državne slovenske samouprave *Martin Ropoš* je znauvič dau pobudo, ka bi v gorenjesinčarskoj cerkvi pri krstilnom kamni postavili spominsko ploščo, tam, gde so Božoga služabnika Alojzija Kozara krstili. Mogauče je prej, ka bomo Porabci in Prekmurci dobili svojoga prvoga blajženoga človeka.

-dm-kejpa: K. Holec

BUDIMPEŠTA IN MADŽARSKA TAKO IN DRUGAČE

Zgodilo se mi je, da sem v zelo kratkem času bral dve knjigi, povezani z madžarskim glavnim mestom, ena se dotika tudi Porabja. To sta prvi roman s pomenljivim naslovom *Budimpeštatrans* Marjanca Mihelič, sicer odlične prevajalke iz madžarskega jezika v slovenščino (doslej je prevedla kar lepo število literarnih del) in roman južnoameriškega pisatelja Chica Buarque s preprostim naslovom *Budimpešta*. Ker nisem literarni kritik, marveč novinar, se lotevam primerjave bolj obrobno in se želim zgolj podrobneje sprehoditi po vsebini *Budimpeštatransa*.

Rečeno poenostavljeno: *Budimpeštatrans* je tekoče in berljivo napisan roman, ki se ne izogne že kar na začetku dovolj močno opisani erotiki. Vedno, ko pišem ali berem o erotiki v literaturi, me zanima, ali je nasilno vrinjena v vsebino, za večji učinek, ali v zgodbi deluje naravno, življenjsko. Avtorici je uspelo v tem smislu, ki mi je blizu in se ga tudi sam poslužujem. (Še najbolj izrazito v povesti *Pesem Črni mlak*). Pisateljica razpreda o zapleteni, občasnoprijazni ljubezni med glavno junakinjo *Halino*, slovensko novinarko v Budimpešti, in umetnikom, slikarjem *Jeromom*. Vendar nas njune peripetije, ki se dogajajo v Sloveniji in na Madžarskem, pretirano ne zanimajo. Pozornost mi je pritegnil tisti del zgodbe, v katerem se avtorica dotika aktualnega dogajanja pred, zlasti pa med demokratičnimi spremembami med Slovenci na Madžarskem in v Porabju, deloma pa v državi nasploh. S pristopom novinarke, toda le v zgodbi, na literarni način posega v obmejni prostor, v Porabje, deloma dotikajoč se Goričkoga, Slovenije in Avstrije. V pi-

sanje o Slovencih je vključila tudi pripovedko o *Črni mlaki* ali *Črni mlakah* v Andovski dolini, kjer izvira tudi reka

Zala, ki se izliva v Blatno jezero. (O *Črni mlakah* mi je prva pripovedovala babica, ki je umrla sredi sedemdesetih let prejšnjega stoletja, stara 96 let. Kot dekle je s šalovskega zaselka *Kutoš* hodila v *Varaš*, beri Monošter, po nakupih. Hranim njeno stensko uro v lesenem okvirju in odličnem porcelanast lonček).

Halina, novinarka-dopisnica slovenskega časnika iz Budimpešte, piše tudi za *Slovenski list* (v *Narodne novine/Ljudski list*), tednik, ki izhaja za slovensko, hrvaško in srbsko manjšino na Madžarskem. Časnik je (bil) pod pokroviteljstvom skupne manjšinske organizacije, leta pa je delala po napotkih politike. (Dobro znano tistim, ki se dalj časa ukvarjamo z manjšinami na Madžarskem in smo obiskovali sedež *Demokratske zveze južnih Slovanov* na številki 49 ulice *Nagymező*.), kjer je bil tudi sedež omenjenega lista. Novinarka (pravilno) ugotavlja, da nastajanje skupnega tednika daleč od Porabja, za Slovence na Madžarskem ni primerno in se ga mora preseliti v Monošter, v Porabje (Kar se potlej zgodi,

kot tudi s Slovenskim/Porabskim koledarjem).

Napetost med Slovenci in Srbi *Halina* začuti na jugoslovanskem veleposlaništvu v Budimpešti, ko je vojnemu atašeju dala vedeti, da se bosta naslednjič srečala v novi Jugoslaviji. Med najpomembnejše dogodke uvršča ustanovitev *Slovenske zveze*. Ceste proti Porabju so bile tistega dne zaradi stavke taksistov marsikje zaprte, zato se je *Halina* skupaj s svojimi slovenskimi znanci morala prebijati mimo barikad do železniške postaje v Budimpešti in vstopiti na vlak proti Zalaegerszegu. Med vožnjo se pogovarjajo tudi o prvih težavah, ki jih ima nova oblast, denimo o potrebnem štiriurnem čakanju pred trgovino s kruhom.

Na poti proti Gornjemu Seniku več ni stražarnic in vojakov, ki bi potnike legitimirali, kot je bil ustaljen običaj v prejšnjem sistemu. Iz osebne izkušnje lahko rečem, da so bili pregledi potnikov z jugoslovanskim potnim listom nerazumljivi, kajti kdor je imel ta dokument, je lahko potoval v Avstrijo po cesti ali z vlakom in ne bežal čez dvojno bodečo žico. Razumi, kdor lahko! Na ustanovitvi *Zveze Slovencev* so se zbrali tudi gostje iz Slovenije, Murske Sobote in Ljubljane, pa seveda novinarji (v arhivu TV Slovenija je desetminutna reportaža, ki smo jo pripravili za oddajo *Slovenci v zamejstvu* na ustanovnem zboru).

Sledijo opisi srečanj predvsem z naključnimi ljudmi, med katerimi je tudi *Kati*, s katero sta nekje na podeželju obiskali *Jožefa*. Ob pogovoru z nekdanjima zaljubljenca, *Halina* sliši za povest o *Črni mlaki*, kar jo zelo pritegne, zato povpraša za nekatere podrobnosti. *Jožef* pove, da v teh krajih

vsi poznajo zgodbo o tem, kako se je v jezero pogreznila cerkvena, zakaj se je to zgodilo in kaj se na tistem kraju dogaja še zdaj. V osnovi se avtorica oslanja na pripoved o *Črni mlaki*, ki jo je po pripovedovanju Ane Oreovec, rojene 1891 (po domače *Orövcine Nanice* iz Števanovec), zapisala *Irena Pavlič*. (Povedka je objavljena v narečju in knjižnem jeziku v knjigi Karla Krajcarja *Kralič pa lejpa Vida*. Knjigi je priložena tudi zgoščenka s pripovedmi, med katerimi pa ni *Črne mlake*). Na koncu *porabskega dela* je opisana še bitka pri Monoštru, kjer je krščanska vojska porazila in zaustavila Turke na osvajalskem prodiranju proti Dunaju. Na poti iz Porabja se je *Halina* resno vprašala, kaj dela v Budimpešti in odločila, da se po bivanju na Madžarskem vrne v Slovenijo, kjer se zgodba konča.

Roman južnoameriškega

pisatelja Chica Buarque *Budimpešta* se skoraj v vseh elementih, razen nekaterih poimenovanj ulic in predelov v mestu, razlikuje od *Budimpeštatransa*. Glavni junak je *Jose Costa*, anonimni pisatelj tekstov, ki jih podpisujejo drugi. Letalo, v katerem potuje, mora zaradi okvare pristati v Budimpešti. Očaran je nad madžarsščino, edinim jezikom, »ki se ga, kakor pravi jo zlobni jeziki, boji še sam hudič«. Iz Rio de Janeira se vrne kot *Zose Kosta* in postane ljubimec *Kriske*, svoje učiteljice madžarsčine. Zaživi v večnem potovanju med Riom, kjer ima težave z ženo *Vando*, in Budimpešto. Doseže cilj, popolnost v znanju madžarsčine, kar se konča z izidom pesniške zbirke v tem jeziku, in se vrne v Rio de Janeiro.

Knjigi s podobnima naslovoma in različno, toda dovolj privlačno vsebino.

Ernest Ružič

19. JOŽEFOVI DNEVI NA CANKOVI

Letos je TD Cankova devetnajstič organiziralo »Jožefove dneve« v kulturni dvorani vaško-gasilskega doma na Cankovi. V okviru le-teh je bila tudi razstava ročnih del, domače obrti pa zeliščarstva. Potekale so tudi različne delavnice, gé so nupokazali del preteklosti naših krajev. Na tradicionalni razstavi je sodelovalo 7 rokodelcev iz Porabja, steri so nupokazali svoje izdelke. Tau so bili Iluška Dončec, Ana Ropoš (papirnate rauže), Ilika Dončec (izdelke iz volne pa iz kukarčnoga lupinja) iz Števanovec, Margita Korpič (kvačkane figure) iz Monoštra, Marija Čato (papirnate rauže) z Doljnega Senika, Alojz Hanžek (pletene košare) pa Micka Ropoš (izdelki iz kukarčnoga lupinja).

Gyöngyi Bajzek

OD SLOVENIJE...

Triglav je spet v Sloveniji

1.072 rešenih prebežnikov, več uničenih plovil tihotapcev in veliko izkušenj. To je izkupiček 37-članske posadke vojaške ladje Triglav, ki je bila od oktobra na misiji v Sredozemlju, zdaj pa se je vrnila v domovino. V tem času so na krov iz komaj plovilnih ladij in čolnov potegnili 500 prebežnikov, še enkrat toliko so jih pomagali rešiti. Plovila so tudi uničili, je povedal poveljnik Andrej Pečar in poudaril, da se majhnost Triglava izkazala za prednost - predvsem pri izvajanju patroljiranja in izvidništva.

Pahor povabil Putina na slovesnost ob stoti obletnici Ruske kapelice

Predsednik republike Borut Pahor je ruskemu predsedniku Vladimirju Putinu poslal vabilo na slovesnost ob stoti obletnici Ruske kapelice pod Vršičem.

»Spoštovani gospod predsednik, menim, da smo voditelji narodov in držav poklicani, da po svojih najboljših močeh pripomoremo k medsebojnemu spoštovanju in razumevanju, da okrepimo mednarodni mir in varnost. Glede nekaterih pomembnih vprašanj imava različne poglede. To dodatno spodbuja potrebo po dialogu. Poleg negovanja tradicije in pietete vidim tudi v tem pomen vaše udeležbe na spominski slovesnosti in najinega srečanja,« je v vabilu ruskemu kolegu zapisal slovenski predsednik. Kot je še spomnil, letos mineva sto let od tragičnega dogodka, ko je med prvo svetovno vojno ruske vojaške ujetnike, ki so gradili cesto čez prelaz Vršič, zasul plaz. Na tem žalostnem kraju zdaj stoji Ruska kapelica in vsako leto se tam »sredi poletja zberemo Slovenci in Rusi, da bi se poklonili žrtvam tragedije«. Skozi desetletja je to preraslo v »vsakoletno simbolno dejanje, ki nosi sporočilo o pomenu miru ter spoštovanju in razumevanju med narodi«, je med drugim zapisal Pahor.

ANDOVČARGE NA ČRNOM VRHU

13. marciša - za volo lejpoga vrejmena - je našo društvo (Porabsko kulturno in turistično društvo Andovci) že tretjo paut treneralo na triglavsko romanje, steroga planej-

kafej spili, zajtrk smo pa tak v avtoni meli. Zato, ka se daleč trbej pelati, dnevi so kratki, tak pa djesti na cejli den z daumi si moraš prinesiti. Kak smo tanjali Tepanje, na pravog

z Borisom, pa kak proto nas staplo, dja sem se že od tau-ga bojo, ka zaman smo se tak daleč pripelali, na vrejek gvüšno, ka ne pridemo.

»Kak sem že povedo, na Uršljo goro gnes za volo vrejmena ne more priti, če drugo paut

nej bilau, tam smo je njali na pauti, pa smo pejški šli do tiste točke, odkec smo štartali.

Kak smo vsigdar više šli, tak je vekši snejg biu, bola mrzlo pa vsigdar vekši veter. Dapa zdaj smo že znali, kak se trbej naravnati, nej ka bi tak zopodli,

12 členov društva se je v velkom snejgi napautilo na Črni vrh; pomagali so njim gorski reševalci Boris Goljat, njegov sin pa padaš

Skupinska slika na najviššem punkti

ramo mejseca julija. Dvajsti kilometrov titi po raveni pa tak misliti, ka po brgaj že vö-zdržimo, je nej gvüšno. Zavolo tauga smo si tau vözmislili, ka malo bola žmetnejšo paut si vöodaberemo. Tašo, gde mo malo švicali, pa mo znali, sto kelko lada, koma de sapa sfalila. Najprvin smo zemljevid v roke vzeli, pa smo tiste hribe poglednili, šteri so višeši kak 1000 mejtrov. Tej hribi so se od Pohorja naprej začnili, mi smo si Uršljo goro vözaglednili, štera je 1699 mejtrov visika. Tam je še paulak Peca tö z 2125 mejtri, samo ta je za nas za prvo paut še spoj visika bila. Poglednili smo si na hribi.net, kakšo vrejmen baude na Uršlji gori v nedelo, pa tak smo si te gvant v ruksake spakivali. Za soboto pa za pondejlek je oblačno kazalo, dapa za nedelo, 13. marciša, je sonce kazalo. Tau smo prej online kamere vidli, štera je na vrhi Uršlje gore, ka je tam še snejg, pa tauma smo se mi fejst veselili, že komaj smo čakali, aj leko štartamo.

V nedelo v sedmoj vöri je dvanajset naspani članov z našega društva v tri autone sedlo, pa smo se zraven k Uršlji gori pelali. Na Tepanjaj smo se telko stavili, ka smo en

strani smo že zaglednili prve zasnežene vreke Karavank. Gda smo se že dola z avtoceste pripelali pa vsigdar bola skrjej bili k Uršlji gori, gnauk

Bejlo, bejlo, bejlo vsepovsedik; če bi nej meli pomauči, bi se težko orientirali

samo kmica gratala pa dež se je začno lejvati. Vreki so vse v oblakaj bili, tak ka spoj smo nej znali, ka se tam dogaja. Te sem se tak odlaučo, ka mo telefonsko pomauč proso od našoga prijatelja, gorskega reševalca Borisa Goljata, šetri tak v Slovenj Gradci žive. On je biu eden med tistimi, šteri je nam lani pomago gor na Triglav priti. Že po telefoni je nam pravo, nega šanse, ka bi na Uršljo goro prišli, zato ka snejg dé pa velki viher je na vrhi. Za edno vöro smo se dobili na avtobusni postaji

pridete, te že tö rano morate od daumi štartati, zato ka skur pet vör mate tagor pa

ranč telko nazaj. Povejmo, ka mo zdaj delali, demo domau k meni, pa tam mirno spijemo eden vraučič čaj, potistim pa gremo na najvišjo točko Pohorja, na 1543 mejter visiki Črni vrh.

Že kauli edenajset je vöra bila, gda smo v avto sedli pa smo se pelali proto Črnemi vrhi. Spodkar pod brgaum je še vse črno bilau, samo pa kak smo vsigdar više šli, tak je pomalek vse bejlo gratalo. Slejdnji par stau mejtrov smo že samo škrabali, avto nej üšo nej naprej pa nej nazaj. Drügo

ka skur smo nej zmrznili pod Kredaricov. Tak ka gda smo na najvišjo točko prišli, tam že leko povejm, ka je »sibirija« bila, snejg pa vekši kak en mejter. Dapa najbola üše je tau bilau, ka veter snejg noso, pa te snejg, gda ti je v obraz vdaro, kak glažojna, tak te je piko. Tau je najbola vrkar na raveni bilau. Dobro, ka so z nami bili Boris, njegov sin pa še en gorski reševalec, zato ka ovak bi zablaudili, vej pa dvajsti mejtrov smo nej vidli naprej, puščice so se pa spoj nej vidle. Od Črnege vrha smo se spistili dola do Ribniške kočice, gde smo spili vroči čaj pa pogeli sendviče iz ruksaka. Že skur šest vöra bila, gda smo doj z vrha prišli. Ranč smo na tejm zmišlivali, kama demo na večerjo, gda je nas Boris pozvau domau na večerjo. Njegva žena je tak žmano vse pripravila, ka smo djeli, kak vokauvge. Že je kmica bila, gda smo se poslovili od njij, pa smo se napautili proti daumi. Ranč smo še nej domau prišli, že smo nad tejm zmišlivali, kama, na steri vrh mo šli drügo paut.

Karči Holec

Milan Vincetič

Vüzenski otok

Poštaš Kari neje mejo nigdar sile niti na petek niti na svetek. Biu je tak drouven pa tak bat-riven, ka nigdar nejsi vedo, če on nosi poštarstvo turbo ali ona njega. Gvüšno je bilou samo tou, ka biciklin pela tak njega kak turbo.

»Moj biciklin je moj raketlin, pojbek, če trbej, leko tüdi bole friško leti kak vsakši poštarški goloub,« me je pogladio po lasaj. »Več kak preveč je vido toga püklavoga svejta,« je nabejro, gda je stala pred njim posanca vina. »Dale je biu, kak segajo telefonski drouti, šteri do za par lejt gvüšno prišli tüdi v vašo ves. Če so jih napelali pod moudrjom do Merike, zakoj jih nej bi tüdi skouz tisto vašo veliko gouščo, skouz štero si njusi neje ešče nigdar znüco peté ...« je pomodrüvo. Sigdar mi je prineso kakšne cajtinge. Takšne s farbastimi kejpí z ovih rosagov, šterih več neje bilou ali pa ešče boudo. Na vsakši velki četrtek si je vzeo, či gli si nej bi smeo, telko časa, kelko ga je šceo.

»Ar mené ne čaka več nikša večerdja ...« se je cejli zgübleni zagledno skouz oukno. Šceo je povedati, ka mu je nema že duga lejta nišče sküjati. Niti indašnja žena Vilma, štera mu je odpelala čerko Elico, štero je sigdar zvao Jelka, v nekšne viske školé v varaši, za štere ešče nigdar neje čüo niti poštarški fönök.

»Za vsakši vüzen mi samo Jelka pošle kakšno karto. Pogledni,« odpré svojo turbo, »na toj z zlatim njusinom,« si je odijavo, »piše po nemško Frohe Ostern!, na toj, na šteri se Zveličani zdigavle v nebesa, pa po holandsko Vrolijk Pasen! Na, sam si prešti,« mi je potisno že zglodane vüzenske karte v roké, »mene že oči trnok zapiščavajo ...«

Bilou jih je več kak dvajsti. Vse so bile lepou štemplane. Brodo sam si: njegva čer Jelka je gvüšno bila pred petimi lejtí pri samom Svetom oči, ar je biu štemplin vatikanski, na karti pa je stalou po latinsko Felix Pascha. Pa tüdi Londona neje vö pistila, ar je na karti s cerkvo

sv. Pavla pisalo Happy Easter. Dosta rejči spoj nejsam razmo, ar so bile pisane v takšnij literaj, o šterij se nama s poštašom Karijom neje ranč senjalo.

»Če si li najde telko časa, ar moja čer Jelka je sigdar na pou-ti, mi pošle tüdi kakšno pofar-bano djajce. A ga že dugo neje. Zatou pa je bila v Lurdi,« je vö potegno karto s kejpom Svete Device pa male Bernardke, »eti lepou piše po francuski Joyeuses Pâques! Pojbek moj,« si je

dao natočiti že štrto posanco, »tüdi v Fatimi v Portugaliji je bila, gé se je tüdi skazala sveta Mati, eti piše na veliko Pascoa feliz!, drugo leto pa de gvüšno šla tüdi v bole bližanje Medu-gorje ...«

Cejli se je rztoupo. Ar poštaš Kari je biu sigdar preveč naraji. »Moja Jelka bi mi naložila veliko pokouro, če bi me zdaj vidla,« se je skrivma pokrižo, gda mu je mama narezala šunko, »če gli ma moja Jelka takšnoga moža, šteri vse milostno odpiš-čavle.«

»Gé li ga je najšla, poštaš Kari?« je pitala mama, oča pa jo je samo na krivo prestrejlo z očami.

»No,« se je začno vömotati poš-taš Kari, »nej se je za istino oženila, kak tou delajo navadni lidgé, liki jo je vzeo za ženo sam Boži sin!«

»Boži sin?« se je pokrižala mati, pa tüdi ges sam požro debelo slino.

»Pa v sam Jeruzalem je ojdra po njega. Pogledni, pojbek,« je vöpotegno karto, na šteri je biu Boži grob, »na njoj lepou piše tüdi po židovskom pa po arab-

skom, če gli niti edni, niti drügi ne svetijo našoga Ježuša ...«

Začno se je vömotati, ka na njenom gostüvanji neje bilou kejpára, ka so bilé samo ženske, štere se med sebov zovejto sestre, ka so bili tam pouleg püšpeka tüdi kardinal, šteroga so poslali s samoga Svetoga varaša.

»Ges ji ešče itak pravim Jelka, če gli se zadnje čase podpišavle kak sestra Felicita, po latinsko sororis Felicita. Srečka, bi pra-

vili po naše. Želo bi, ka je rejsan,« je spüsto glavou na prsa pa za časek zadrejmo.

Lani neje prišo. Mogouče zatou, ka nam nišče neje piso za vüzem. Od tistoga mau, ka ma vsakši pri naši iži mobilni telefon, si vouščimo vse svetke elektronski. Tou je po eni strani poštaši Kariji, šteri je v dvej lejtaj trnok stari grato, pa tüdi biciklin ga neje sigdar več bou-go, pasalo. Drügi poštaši so se že vozili z motorbiciklini ali z autoji, on pa neje meu izpita, zatou je raznašo pošto samo v dvej bližajnij vesnicaj. Drügo leto de tak šou v penzijo, mogouče de si te najšo čas, ka z Vilmo pa z Jelko po dugij lejtaj pa vküper pridejo.

»Vse je skončano,« si je prvejša lejta briso skuzé, »ousto sam san kak pen, do Vilmice sam komaj prišo, ar me pred njo niti ena neje ščela meti, pa mi je tüdi ona odletejla v bejli svejt, gé si od dobroute, ka ji iz srca privoščim, gvüšno samo oblizavle prste.«

Samo pes mu je ešče ousto. Tisti, šteroga je mala Jelka gejzdi-

la kak konja. S šterim se je kejpála, gda se je komaj postavila na svoje nogé. Malo jo je noso, malo je gejzdila psa, gda sta prvo pout na vüzensko nedelo šla žegnavat. Žena Vilma nigdar neje šla z njima, mala Jelka pa je komaj čakala. Slednje mu je najglobše segnilo v düšo pa v srce.

Tou leto se je itak stavo na velki četrtek, če gli neje meu za nas nikše pošte. Sejdo je kak kúp nesreče, pa tüdi posance vina se neje tekno.

»Sam gospoud püšpek so me zvali, ka naj več ne čakam svoje Jelke. Ščem praviti, sestre Felicite,« se je cejli zgrbao. »So püšpek pravili, ka je že lani odišla na Vüzenski otok (Húsvét-szigetek). Brodo sam si, ka me ma za nimaka, ar za té rosag ešče nejsam čüo, pa tüdi na karti na pošti ga nejsam najšo. Pa so gospoud püšpek pravili, ka té otok, šterome se pravi Isla de Pascua, po tistoj domanjoi

rejči pa Rapa Nui, ka naj bi značilo 'poupek svejta', rejsan leži srejdí mordja pouleg Južne Merike. Pa ka se zové Vüzenski otok zatou, ka je na njega prvi stoupo holandski marinar Roggeveen 1722. leta na samo vüzensko nedelo ...«

»Gvüšno njoj tam dobro ide,« se je oglašila moja mama.

»Pa tüdi zime tam ne poznajo, poštaš Kari,« sam se delo čednoga.

»Zatou pa je zima v mojom srci,« je oudpro svojo turbo pa djao na sto črno parto.

Prebledno sam, ar je biu na parti kejp mlade nüne, šteri je biu z dupliškim črnim roubom obrobleni. Rouka se mi je začnila trousiti, latinske rejči Pax tecum - Mir s tebov so mi začnile moutno plesati pred očami, njega pa so polejale skuzé.

»Samo tou me gor drží, ka ta z njenim lüblenim, tou je Božim sinom, vküper gor stanila na tistom dalešnjom Vüzenskom otoki,« se je kak tenja napouto na dvour, gé ga je čako njegvi vörní biciklin, šteri pa ga neje nigdar več pripelo k nam.

... DO MADŽARSKE

Trgovine zaprte ob nedeljah že eno leto

Prav pred enim letom, 15. marca 2015, je začel veljati zakon o prepovedi nedeljskega obratovanja trgovin. Vlada je z njim želela ugoditi domačim trgovskim mrežam, kot so CBA, COOP in druge. Po sedanjih podatkih in analizah je očitno, da je bil učinek prav nasproten, kajti več so profitirale velike mednarodne trgovske mreže, kot so Tesco, Auchan, Lidl ali Penny market, kajti milijarde so privarčevale s tem, da jim delavcem ni bilo potrebno plačevati nedeljskega dodatka. V novi situaciji je zelo pomemben podaljšan obratovalni čas ob petkih in sobotah in tudi hitrost postrežbe, pri teh so v veliko boljšem položaju mednarodni trgovski centri kot domače mreže, ki imajo ponavadi manjše trgovine in manj zaposlenih. Pri zadnjih je v enem letu za 6,8 odstotka upadel promet.

Vlada je prepoved nedeljskega obratovanja trgovin utemeljila tudi z zaščito malih družinskih trgovin, saj so te lahko odprte tudi ob nedeljah, v kolikor dela v njih sam lastnik ali njegovi družinski člani. Toda rezultati so tudi tukaj mešani, na eni strani naj bi njihova prodaja narasla za tri odstotke, na drugi strani naj bi lani zaprli 2500 družinskih trgovin. Število zaposlenih v trgovini nasploh se je v enem letu zmanjšalo za 9 tisoč.

Madžarska je poslala policiste v Makedonijo

Prejšnjo sredo je odpotovalo v Makedonijo 20 madžarskih policistov, ki bodo služili na makedonsko-grški meji in pomagali opravljati naloge makedonskim kolegom v zvezi z migranti. S tem da so države na balkanski poti zaprle svoje meje, se je situacija v osnovi spremenila, zato so poslale v Makedonijo svoje sile tudi druge države, med njimi Češka, Slovaška, Avstrija in Nemčija. Generalni direktor madžarske policije je ob odhodu izpostavljal, da se je prvi kontingent madžarskih policistov vrnil iz Makedonije, kjer je služil en mesec, na začetku februarja.

OKRAŠEVANJE PIRHOV V SLOVENSKEM DOMU V MONOŠTRU

Ob obisku članic Društva porabskih slovenskih upoko- jencev na delavnici jeseni lan-

venskem domu v Monoštru. Kot vodja sekcije sem predla- gala vrste okraševanja pirhov

dvajset udeleženk, od DU MS pa smo delavnico vodile: *Dragica Vlaovič, Ana Varga, Vera Kalamar in Bojka Veren*. V skrbno pripravljenem prostoru smo res delali in sprva okorne roke so pričele izdelovati prave umetnine. Želele smo jih naučiti predvsem batik tehnike in jedkanja (risanje motivov z voskom) ter praskanja, kakršno so uporabljali naši predniki na našem območju in s tem prenesti

noži v stiroporasta jajca, okra- sile s pentljami ter ponosno druga drugi razkazovale svoje umetnine.

kristalnem sladkorju. Zadovoljstvo ob koncu delanvic je bilo na obeh straneh. Prav lepo je bilo videti zadovoljne

Porabske upokojenke so napolnile razstavnici prostora Slovenskega doma; delale so s pomočjo soboških upokojenk

skega leta smo se dogovorile o izvedbi delavnice krašenja pirhov v različnih tehnikah, kot jih poznamo in izdelujemo v sekciji ročnih del pri DU Murska Sobota. Po dogovarjanju in usklajevanju s predsednico društva Klaro Fodor smo se dogovorile za datum delavnice, in sicer za 7. marec 2016 ob 14.30 v Slo-

in sicer: batik, jedkanje, praskanje, decoupage - servietno tehniko in krašenje pirhov (stiroporasta jajca) z ostanke blaga. Za vsako vrsto okraševanja sem poslala seznam potrebnega materiala, ki so ga nabavili, nekatere stvari pa smo prinesle s sabo.

Na delavnici se je zbralo preko

Končni izdelki

ter obuditi to večino kot tradicijo okraševanja pirhov tudi na porabske domove. Rdeče črne remenke so zasijale v rokah ponosnih malih mojstric.

Razdelili smo se v dve skupini, v drugi pa so prav pridno rezale ostanke blaga jih zatikale z

Ženske so delale v različnih tehnikah

Dve uri in pol kolikor je bilo namenjeno za ročna dela, je minilo, kot bi mignil, zato smo ostale tehnike prikazale bolj na hitro. Vendar so pehar s končnimi izdelki krasili tudi pirhi v servietni tehniki, praskanke in umetelno pobarvani pirhi z akrilnimi barvami, povaljani v

obrazce, ponos in iskricice v očeh udeleženk tega koristnega, prijateljskega druženja.

Še se bomo srečali, smo si obljubili!

Bojka Veren
vodja sekcije ročnih del
pri DU Murska Sobota

OBČNI ZBOR SOMBOTELSKOGA DRUŠTVA

Slovensko kulturno društvo Avgust Pavel v Somboteli má šegau svoj občni zbor držati vsikšo leto marciuša, gda člani s predsedstvom prejkpoglednejo delovanje pa gazdūvanje v preminaučom leti ino se odlaučijo za plane v prišešnjom cajti. Zbrane je pozdravila predsednica društva *Ibolya Dončec Merkli* pa je prosila, ka se z enominutnov tūučov spominajo na pokojno članico *Ireno Dončec Szenczi*, štera je spejvala pri Sombotelski spominčicaj pa bila ovak tō spoj aktivna. Predsednica je tapravla numare od gazdūvanja, člani društva so finančno poročilo enoglasno sprejeli. Po tistom je povodala, ka vse se je godilo v preminaučom leti. Januara 2015 so držali tradicionalni fašenski bal, februara so se spominjali 90-letnice častne članice *Judite Pavel*. Na cvejtno nedelo so ništerni odišli na Pavlov pohod od Varaša do Sakalauvec, majuša so z domanjimi v Andovci vkūper postavljali majpan. Eške

majuša so z mlajšami vkūper držali den mater(ne rejči), konec junija pa je biu cajt za tradicionalno Martinovo prauško

Člani sombotelskega društva se odlaučajo o več pitanjaj

v Sloveniji. Julija so se napautili na Porabski dan v Andovce pa pomagali mlatiti, avgust pa je biu čas za veuko paut - v spomin na deportirance na Hortobágy. Septembra sta bili dvej prireditvi: paut na partnersko Cankovo ino Narodnostni den v Škanzeni, oktaubra pa

so gorpoiskali gradiščanske Hrvate pri avstrijskoj grajnici. Novembra so v Muzeji Savaria pomagali nutpokazati spomine

prekmurskega sodaka na prvo svetovno bojno, tisti mejsec pa so eške gorprijali 140 Martinovi prauškarov iz Slovenije. Decembra je na srečanji z lūstvom (közmeghallgatás) slovenski Miklaus gorpoisko sombotelske mlajše, en malo pred božičom pa so v svojom varaši gorprijali

folklorni skupini iz Sakalauvec pa Gorenjoga Sinika.

Skupina Sombotelske spominčice je mela v leti 2015 osem nastopov, največkrat so gorstapili s tamburašom pa pleskami (Šempas pri Novi Gorici, Budimpešta dvakrat, Sombotel trikrat, Murska Sobota, Sakalovci).

V leti 2016 so se do tega mau sombotelski Slovenci spominjali na 70. oblejtnico smrti *Augusta Pavla* na njegovom grobi pa odišli na Verico na borovo gostūvanje. Dale planerajo pohod na cvejtno nedelo, srečanje s Cankovčani pa Andovčani, junijsko prauško po Sloveniji, udeležbo na Državnom srečanji Slovencev v Sakalauveci. Narodnostni den do držali letos na Glavnom trgi, v znamenji svetoga Martina - ovak do vsi programi v varaši letos povezani z 1700. oblejtnico rojstva eričnoga svetnika. Več programov do Sombotelčarge posvetili jubileji Avgusta Pavla, na konci leta pa pá pride Miklaus. Sombotelske spominčice majo redne probe

pa več nastopov. Samouprava eške dale nutplača novine Porabje za vse člane društva pa vse programe vkūper organizera s civilnov organizacijov.

Predsednica Sombotelske slovenske samouprave *Marija Kozar* je povodala, ka se more organizacija s svojoga gnešnjoga mesta prejkspaktivati. Občni zbor SKD Avgust Pavel se je odlaučo, ka se vkūper preseli s samoupravov. Predsedica je eške povodala, ka na slabše mesto nédejo pa plačūvati za arendo ranč tak neškejo. Mestna občina Sombotel je ponidila že več mejst, depa člani slovenske samouprave so do tega mau ednoga nej sprejeli. Kak kaže, leko slovenski organizaciji v svoji prostoraj ostaneta do konca mandata (2019), depa če varaš odá ižo, se morata samouprava pa društvo pakivati. Sombotelski Slovenci so poglednili kejpe s programov v preminaučom leti, te pa se eške dugo pogučavali tisti večer.

-dm-

POŠTIJA SREJDI VARAŠA

Srejdi maloga varaša v dva kraja poštiya dé. Skrak te poštiye nej samo eden človek živé. Pa skrak nje je nej samo ena bauta, tam so rami, gračanki, so lidgé. Više maloga varaša nej nabole velki brejg leži, na njem so travniki, drejve pa divdje stvari. Od vsega toga ta parpovejst guči.

Korotovo perdje

Mlajši v malom varaši znouva nevoule majo. Zaprav, uni vsigdar nevoule majo, če je nej kak ovak gé. Starejši v malom varaši po svoje gučijo, mlajši pa vse po svojom razmejo. Tak je eden den ranč takši biu. Nekak je vözglaso, ka korati perdje majo. Ja, nekak je vözglaso, ka de koratovo perdje vöter kaulak noso.

»Vej pa tou aj niške ne guči, ka bi korati perdje meli,« se najbolje na glas mala Magda zgiasi. »Tou perdje samo nej najbolje čisti v glavej leko vidi.«

»Ja, ranč tak, kak praviš! Ftiči, kokouši, rece, gouske pa vse takše perdje ma. Korat tou gvüšno ne more meti,« Lacika od toga tö nika vej.

»Če takšo v šouli ta povejm, bole aj se več ne zgiasim,« se Pištini vse laske vüška zdigavajo.

»Sto pa je eške vido koratovo perdje,« se Renata po čeli tuče. »Takšo aj niške ne pripovejda!«

Tak so mlajši es pa ta od toga perdja brodili. Depa če starejši takše gučijo, leko ka je tou ranč istina gé. Takšo njim je tö na pamet spadnolo. Zatoga volo so najprva do ene male mlake odišli. Iskali so kakšnoga korata, depa enoga nej bilou. Za tisim so že bili pri staroj grabi, kama so inda svejta krave gnali. So je gnali, aj se vode napidjejo. Na, tam so se koratke že na velke nafudavali. Maljši gledajo, iškejo, depa enoga nega, ka bi perdje emo. Eške bole gledajo, eške bole iškejo, samo takši korati so gé, kak jih poznajo: eden perdje nema, vsi so zeleni.

»Leko pa, ka krapanca perdje ma,« Renati na pamet spadne.

»Demo v gouško iskat, tam kakšo gvüšno najdemo.

Kak povejdano, tak napravleno! Ojdijo po gouški es pa ta. Nastrgavajo koulak vsikšoga staroga pena, dokejš eno ne najdejo. Bole gledajo debelo krapanco, nikšne pere ne vidijo.

»Krapance tö perdja nemajo. Depa prva vsikši na svoj kraj odide, si nika dun moramo obečati. Niške aj ne zvej, ka smo korate s perdjom iskali,« si obečajo, prva vö iz gouške odidejo.

Po tejm so si vsikši den kakšno vöro časa vzeli. So si čas vzeli, ka so iskali, če rejsan korata s perdjom najdejo. Vejn, ne bi takšnoga korata iskali. Bi ga nej, če bi čüli vse, ka je tisti možakar povedo.

»Če je tou istina gé, kak si povedo, de vöter koratovo perdje kaulak noso,« je povedo, gda so možakarge v krčmej politiko gnali.

Kak povejdano, tak mlajši iz maloga varaša tadale korata pa njegvo perdje iškejo. Iskali do ga do tistoga dnejava, gda v njive mlade glave znouva kaj drugoga ne pride. Depa malomi Laceki tou delo že pošteno na žile dé. Tak je doma iz vankiša tisto drouvno perdje potegno. Zdaj samo na tou čaka, gda de leko sam do tiste stare grabe šou. Samo eške takšno keldje mora najti, ka leko perdje gor na korata zakeli.

Miki Roš

POMAUČ PENZIONISTOM Z MÁLO PENZIJO

Večkrat leko čüjemo pa štemo, ka se starejšo lüstvo tauži, kak málo penzijo dobi, kak težko si nota vta-la tak malo pejnez, aj nikak döjn leko vöpride, živé od mejseca do mejseca. Penzionistka našoga društva Anuška Penzeš je v svojom življenji v slovenski vasnicaj dosta lidam pomogla sprajti penzijo, pa eške gnesden velko brigo ma za tau, gde leko koma kaj pomore. Etak je prišla pá do tašni informacij, kak si leko tau lüstvo vcuj spravi mejsečno par gezero forintov. O tejm že en čas vseposedik goči, gde má

za tau priliko. Mi bi pa prejk naši slovenski novin tü radi dali na znanje pa prosili vse bralce, aj tau na znanje dajo tej lidam, ka si oni gvüšno ne morejo privauščiti novine.

Ka se šté za málo penzijo pa sto má pravico prositi pomauč?

Tisti penzionisti, steri mejsečno vsevküp menje penzije dobijo kak 75.000 forintov (v tau se nota računa tisto tü, ka dobijo za možaum ali ženov), so spunili 62 lejt pa 38 delavni lejt májo. Oni s svojimi papiri, s sterimi svedočijo, kelko penzije majo, leko nota dajo prošnja v

pisarni v zidini občine (polgármesteri hivatal) v Monoštri. Tau je v zadnjom tali zidine, gde Rdeči križ tü ma pisarno. Sé vsakši mejsec slejdnjo srejdno predpodnevom pride stoj dola iz Kancalaja za penzijo v Somboteli, pa té tej lidam tü pomore papire vöspuniti pa tadale poslati, kama trbej. Vseprvim si stoj ta napravi, vseprvim leko dobi tau pomauč. Nej je dosta, depa nika je döjn. Vöjpa-mo, ka smo s tejm mi tü leko bili majncko na pomauč.

Klara Fodor

Nepozabni dnevi z Zinko Zorko

Človeška toplina in spoštovanje sta me prevzela, ko sem brala v časopisu Porabje članek Ernesta Ružiča o svečani prireditvi ob 80-letnici akademikinje in zaslužne profesorice Univerze v Mariboru dr. Zinke Zorko.

Več desetletij je že minilo od takrat, ko smo se spoznali z njo kot slovensko lektorico na Visoki učiteljski šoli. Mi, starejši učitelji, njeni bivši učenci (sedaj že v pokoju, nekateri že v vekivečnem počivanju) smo navdušeno sprejeli njene tople, spodbudne besede in njen pouk. S kakšno strpnostjo je

popravljala naše napake, nas prepričevala o tem, kakšna vrednota je narečje, in nas vzpodbujala, naj negujemo to dragocenost!

Župančičeve misli so mi prišle takrat na misel:

»Kdor hoče znati pisati knjižno slovenščino, mora sprejeti vase vsaj narečje svojega kraja z vsem notranjim ustrojem in vso gradnjo, iz njega bo z lahkoto razvil vsa slovnična pravila, in kadar bo v dvomu, najde tam oporo in potrdilo ali zavrnitev. Vsi zajemajte tam.«

Verjetno je v tem prepričanju

raziskovala porabsko slovensko narečje, govor Števanovcev kot dialektologinja Pedagoške fakultete v Mariboru.

Z njo smo preživeli lepe dneve, ne samo v učilnici, temveč tudi takrat, ko nas je spremljala po izletih, nas seznanila s svojim rojstnim krajem, s Poljano nad Škofjo Loko in nam približevala Tavčarjevo književnost.

V imenu nekdanjih njenih »dijakov« ji izrekam iskrene čestitke in najboljše želje ob jubileju!

Erika Glanz

PETEK, 25.03.2016. I. SPORED TVS

5.55 KULTURA, ODMEVI, 6.55 DOBRRO JUTRO, POROČILA, 11.15 VEMI!, KVIZ, 11.40 UGRIZNIMO ZNANOST: GRAVITACIJSKI VALOVI, ...

PETEK, 25.03.2016. II. SPORED TVS

6.00 OTROŠKI KANAL, 7.00 OTROŠKI PROGRAM: OP! 8.40 TOČKA, GLASBENA ...

SOBOTA, 26.03.2016. I. SPORED TVS

5.55 KULTURA, ODMEVI, 7.00 OTROŠKI PROGRAM: OP! 11.00 TV ARHIV, ...

SOBOTA, 26.03.2016. II. SPORED TVS

7.00 NAJBOLJŠE JUTRO, 9.00 DOBER DAN, 10.00 MED VALOVI, 10.40 10 DOMAČIH, ...

NEDELJA, 27.03.2016. I. SPORED TVS

7.00 ŽIV ZA V, OTROŠKI PROGRAM, 9.30 PRISLUHNI MO TISNI: PRIZNANJE RTV ...

NEDELJA, 27.03.2016. II. SPORED TVS

6.05 DUHOVNI UTRIP: ABCEDA ETIKE, 6.20 POSEBNA PONUDBA, IZOBRAŽEVALNO- ...

PONEDELJEK, 28.03.2016. I. SPORED TVS

6.15 UTRIP, ZRCALO TEDNA, 7.00 SLOVENSKI POZDRAV, NARODNOZABAVNA ...

FRANCOŠKA DOKUMENTARNA oddaja, 22.00 POROČILA, SPORT, VREME, 22.25 ...

PONEDELJEK, 28.03.2016. II. SPORED TVS

6.10 TOČKA, GLASBENA oddaja, 7.00 OTROŠKI PROGRAM: OP! 9.50 DUHOVNI ...

TOREK, 29.03.2016. I. SPORED TVS

6.10 DNEVNIKOV IZBOR, 6.55 DOBRRO JUTRO, POROČILA, 11.15 VEMI!, KVIZ, ...

TOREK, 29.03.2016. II. SPORED TVS

6.00 OTROŠKI KANAL, 7.00 OTROŠKI PROGRAM: OP! 9.00 TOČKA, GLASBENA ...

SREDA, 30.03.2016. I. SPORED TVS

5.55 KULTURA, ODMEVI, 6.55 DOBRRO JUTRO, POROČILA, 11.15 VEMI!, KVIZ, ...

SREDA, 30.03.2016. II. SPORED TVS

6.00 OTROŠKI KANAL, 7.00 OTROŠKI PROGRAM: OP! 8.35 KANAPE - KANAPÉ, ...

ČETRTEK, 31.03.2016. I. SPORED TVS

5.55 KULTURA, ODMEVI, 6.55 DOBRRO JUTRO, POROČILA, 11.15 VEMI!, KVIZ, ...

ČETRTEK, 31.03.2016. II. SPORED TVS

6.00 OTROŠKI KANAL, 7.00 OTROŠKI PROGRAM: OP! 8.45 TOČKA, GLASBENA ...

26. MARCA 2016 - OD 21:30 VELKA SOBOTA GORNJI SENIK Tradicionalno paukanje s štukami pa svejklost tabornoga ognja ...

Zveza Slovencev na Madžarskem Vas prisrčno vabi na otvoritev razstave umetniških del, nastalih na Simpoziju Zaplana 2015, ki bo v četrtek, 31. marca 2016 ob 17. uri v razstavnem prostoru Slovenskega kulturnega in informativnega centra v Monoštru.

A Magyarországi Szlovén Szövetség tisztelttel meghívja a 2015-ös „Zaplana” Szimpóziumon született munkák kiállításának megnyitójára, melyre 2016. március 31-én (csütörtökön), 17 órakerül sor a szentgotthárdi Szlovén Kulturális és Információs Központ kiállítás-termében.

Porabje Naslov uredništva: H-9970 Monošter, Gárdonyi G. ul. 1.; tel.: 94/380-767; e-mail: porabje@mail.datanet.hu ISSN 1218-7062 Časopis izhaja z denarno pomočjo Ministrstvo za človeške vire (EMMI) ter Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu. Naročnina: za Madžarsko letno 2.600 HUF, za Slovenijo 22 EUR.